

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 90/2019-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. marca 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť mesta Bardejov, Radničné námestie 16, Bardejov, zastúpeného advokátkou Mgr. Annou Lengyelovou, Štúrova 27, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 7 Co 107/2018-839 zo 17. decembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť mesta Bardejov o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť mesta Bardejov (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1

a na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej aj „krajský súd“) č. k. 7 Co 107/2018-839 zo 17. decembra 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva:

2.1 Sťažovateľ bol žalobcom v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 5 C 213/2012, v ktorom sa domáhal okrem iného proti žalovanej spoločnosti C.I.B.C. (CORPORATE INTERNATIONAL BUREAU OF COMMERCE) INVESTMENT LTD, Nikózia, Cyprus (ďalej len „žalovaný v 3. rade“), určenia, či je nehnuteľnosť – komplex strediska obchodu a služieb v Bardejovských Kúpeľoch – stavba a k nej patriace pozemky zapísané na [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „nehnutel'nosť“), vo vlastníctve sťažovateľa a nie je zaťažená záložným právom na zabezpečenie pohľadávky žalovaného v 3. rade voči obligačnému dlžníkovi, pretože právo žalovaného v 3. rade domáhať sa výkonu záložného práva je premlčané, ako aj uloženia povinnosti žalovanému v 3. rade zdržať sa uspokojenia pohľadávky výkonom záložného práva.

2.2 Okresný súd po podaní žaloby uznesením č. k. 5 C 213/2012-180 zo 16. augusta 2013 (výrok I) v spojení s opravným uznesením č. k. 5 C 213/2012-215 z 2. septembra 2013 (oprava znenia výroku I) a uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 21 Co 199/2013-271 z 25. februára 2014 právoplatným 1. októbra 2013 (výrok II) nariadil predbežné opatrenie, ktorým uložil žalovanému v 3. rade zdržať sa výkonu záložného práva k nehnuteľnosti priamym predajom alebo predajom na dobrovoľnej dražbe až do právoplatného skončenia konania vo veci samej.

2.3 Sťažovateľ odôvodnil žalobu v časti, ktorou sa domáhal určenia „že nehnuteľnosť nie je zaťažená záložným právom tým, že právo domáhať sa výkonu záložného

práva je premlčané a žalobca ako záložca (odlišný od obligačného dlžníka) riadne vzniesol námietku jeho premlčania. Absolútna premlčacia doba zabezpečenej pohľadávky podľa § 408 ods. 1 ObchZ totiž uplynula 19. septembra 2007, keď uplynulo desať rokov od splatnosti zabezpečenej pohľadávky a veriteľ prvý raz pristúpil k výkonu záložného práva až v máji 2009. Absolútna premlčacia doba nebola prerušená ani prihlásením zabezpečenej pohľadávky do konkurzu veriteľom na majetok obligačného dlžníka, pretože v zmysle § 408 ods. 1 prvá veta ObchZ absolútna premlčacia doba skončí uplynutím desiatich rokov od kedy začala prvý raz plynúť bez ohľadu na iné ustanovenia obchodného zákonníka, teda aj bez ohľadu na § 402 ObchZ, ktorý v prípade uplatnenia práva na súde stanovuje, že premlčacia doba prestáva plynúť. Pretože hoci sa záložné právo premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote, avšak podľa § 100 ods. 2 tretia veta OZ sa záložné právo nepremlčuje skôr, než zabezpečená pohľadávka, premlčacia doba záložného práva uplynula 19. septembra 2007. Sťažovateľ ako záložca doručil námietku premlčania záložného práva veriteľovi 24. septembra 2012.“.

2.4 Tú časť žaloby, v ktorej sťažovateľ žiadal, aby okresný súd žalovanému v 3. rade uložil povinnosť „zdržať sa uspokojenia pohľadávky výkonom záložného práva“, odôvodnil okrem jeho premlčania najmä tým, že «pre priamy („iný vhodný spôsob“) predaj zálohu nie sú splnené zákonné podmienky, pretože príslušné ustanovenie záložnej zmluvy je neplatné pre rozpor so zákonom, resp. jeho obchádzanie a neurčitost' a predaj zálohu na dobrovoľnej dražbe je vylúčený, pretože záložné právo bolo prvý raz možné realizovať ešte pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách v znení neskorších predpisov (sťažovateľom nesprávne uvedené číslo zákona „526/2002 Z. z.“, pozn.) čo s ohľadom na prechodné ustanovenia zavedené týmto zákonom vylučuje uspokojiť sa zo zálohu spôsobom, ktorý právna úprava v čase vzniku záložného práva a v čase keď ho bolo možné prvý raz realizovať nepoznala, ako to vyplýva i z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 250/2011.».

3. Okresný súd najskôr uznesením č. k. 5 C 213/2012-679 z 19. januára 2018 zamietol návrh žalovaného v 3. rade na zrušenie predbežného opatrenia ukladajúceho mu

povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva, no následne zamietol rozsudkom č. k. 5 C 213/2012-704 z 25. januára 2018 i žalobu sťažovateľa.

4. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu č. k. 5 C 213/2012-704 z 25. januára 2018 odvolanie. O odvolaní sťažovateľa proti tomuto rozsudku a odvolaní žalovaného v 3. rade proti uzneseniu č. k. 5 C 213/2012-679 z 19. januára 2018 rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu (okrem iného aj) v časti o zamietnutí žaloby sťažovateľa o určenie, že nehnuteľnosť nie je zaťažená záložným právom, a v časti o uloženie povinnosti žalovanému v 3. rade zdržať sa výkonu záložného práva ako vecne správny potvrdil a uznesenie okresného súdu zmenil tak, že predbežné opatrenie zrušil. Napadnutý rozsudok krajského súdu bol sťažovateľovi doručený 29. januára 2019.

4.1 Podľa sťažovateľa napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie, pretože jeho vec bola posúdená „*podľa noriem, ktoré na ňu nedopadajú*“, pričom sťažovateľ má právo na ústavne konformný výklad aplikovaných právnych noriem, a napokon napadnutý rozsudok krajského súdu podľa názoru sťažovateľa nereagoval na prevažnú časť jeho argumentácie obsiahnutej v odvolaní a je nedostatočne odôvodnený. Ako sťažovateľ ďalej uvádza: „... vo vzťahu k tej časti žaloby sťažovateľa, ktorou sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému v 3. rade zdržať sa výkonu záložného práva a argumentácii o neplatnosti dojednania čl. VII záložnej zmluvy, krajský súd iba odkázal na dôvody rozhodnutia okresného súdu. Nereagoval na argumentáciu sťažovateľa obsahujúcu právne posúdenie obsahu tohto dojednania, ba ani na to, že takáto formulácia je blízka nepochybne absolútne neplatnému dojednaniu o prepadnom zálohu.“

4.2 Sťažovateľ ďalej namieta, že „*pokiaľ krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia označil žalobu o uloženie povinnosti žalovanému v 3. rade zdržať sa výkonu záložného práva za žalobu určovaciu a pre jej vyhovenie požadoval v prvom rade preukázanie existencie naliehavého právneho záujmu, zjavne aplikoval § 137 CSP v priamom rozpore s jeho obsahom, pretože sťažovateľova žaloba bola nepochybne žalobou*

na plnenie. Ak krajský súd s takýmto odôvodnením potvrdil zamietnutie žaloby v tejto časti, javí sa jeho odôvodnenie celkom zjavne arbitrárne.“

5. Rozsudkom krajského súdu podľa sťažovateľa došlo aj k porušeniu jeho základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, pretože „*v dôsledku neposkytnutia ochrany právam sťažovateľa zo strany krajského súdu bez existencie ústavne akceptovateľného dôvodu je nehnuteľnosť naďalej zaťažená záložným právom, hoci toto je premlčané a sťažovateľovi hrozí jej priamy predaj žalovaným v 3. rade.“*

6. Sťažovateľ žiada ústavný súd aj o vydanie rozhodnutia o dočasnom opatrení, ktorým odloží vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozsudku krajského súdu vo všetkých jeho výrokoch do rozhodnutia ústavného súdu o tejto sťažnosti z týchto dôvodov:

„Ako vyplýva z rozhodnutí okresného a krajského súdu, žalovaný v 3. rade sa domáha výkonu záložného práva priamym predajom zálohu (napr. bod 70 rozsudku okresného súdu), krajský súd konštatoval v napadnutom rozsudku, že takýmto postupom nič nebráni (bod 51 rozsudku krajského súdu), hoci tento záver nemá vôbec žiadnu oporu v obsahu záložnej zmluvy, je arbitrárny a svojvoľný, pričom krajský súd k nemu dospel bez toho, aby sa akokoľvek vypořiadal s odvolacími námietkami sťažovateľa a je preto porušením základných práv sťažovateľa - rovnako ako ním je už samotný ústavne neakceptovateľný záver o nepremlčaní záložného práva na nehnuteľnosti sťažovateľa...“

V tejto situácii iba povolenie odkladu vykonateľnosti napadnutého rozsudku ako celku môže preto predísť strate vlastníckeho práva sťažovateľa k nehnuteľnosti uspokojením sa žalovaným v 3. rade zo zálohu, čo reálne a bezprostredne hrozí. V takom prípade by už akýkoľvek následný záver ústavného súdu o porušení základných práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom krajského súdu bol iba iluzórny a nepredstavoval by už skutočnú ochranu základných práv sťažovateľa.“

6.1 Podľa sťažovateľa vydanie navrhovaného dočasného opatrenia nie je v rozpore so žiadnym dôležitým verejným záujmom. Zároveň je zrejmé, že strata vlastníctva

sťažovateľa k nehnuteľnosti pre neho znamená väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť žalovanému v 3. rade odkladom vykonateľnosti napadnutého rozsudku do rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej, t. j. tým, že žalovaný v 3. rade nebude môcť do rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej realizovať záložné právo v dôsledku trvania predbežného opatrenia nariadeného uznesením okresného súdu č. k. 5 C 213/2012-180 zo 16. augusta 2013 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 21 Co 199/2013-271 z 25. februára 2014, ktoré ukladalo žalovanému v 3. rade zdržať sa výkonu záložného práva k nehnuteľnosti priamym predajom alebo predajom na dobrovoľnej dražbe.

7. Vo veci samej navrhol sťažovateľ rozhodnúť týmto nálezom:

„1. Základné právo Mesta Bardejov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo sťažovateľa na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 7 Co 107/2018-839 zo 17. decembra 2018 porušené boli.

2. Rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 7 Co 107/2018-839 zo 17. decembra 2018 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Prešove je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 346,26 € do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu k rukám jeho právnej zástupkyne.“

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

10. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o týchto porušeníach rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak

by účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje Najvyšší súd Slovenskej republiky [ďalej len „najvyšší súd“ (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96)].

14. Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 19/02, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06). Úlohou ústavného súdu rovnako nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

15. Z princípu subsidiarity vyplýva, že sťažovateľ nemá podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využije, ale je povinný postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľom ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí [čl. 142 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj

„CSP“)]. Iba za predpokladu, že sťažovateľ vyčerpá všetky jemu dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo základnej slobody a pri ich uplatnení nie je úspešný, môže sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017, III. ÚS 19/2019).

16. Právo na súdnu ochranu sa v civilnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú § 419 a nasl. CSP. Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v § 419 až § 423 a v § 431 až § 435 CSP. V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu sa v § 420 CSP výslovne uvádza, že dovolanie je prípustné len z dôvodov uvedených v § 420 písm. a) až f) CSP. Dovolanie je prípustné aj proti uzneseniu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 421 ods. 1 CSP.

17. Vychádzajúc zo svojej doterajšej judikatúry, ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Ako už ústavný súd uviedol, ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

18. Právne posúdenie prípustnosti opravného prostriedku a aplikácia práva na konkrétny prípad teda nie je úlohou ústavného súdu, ale dovolacieho súdu (m. m. PLz. ÚS 1/2018).

19. Ústavný súd môže teda urobiť zásah na ochranu ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv sťažovateľa až vtedy, keď už ostatné orgány verejnej moci nemajú možnosť namietaný protiústavný stav napraviť (m. m. IV. ÚS 322/09). Rovnako ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre zdôrazňuje,

že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré boli obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku a od 1. júla 2016 sú obsiahnuté v Civilnom sporovom poriadku (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06).

20. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou, v ktorej tvrdí také porušenie jeho procesných oprávnení krajským súdom (s. 6 a 7 ústavnej sťažnosti), obrátil priamo na ústavný súd bez toho, aby proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal dovolanie.

21. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

21.1 Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

22. Keďže sťažovateľ právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho práv, nevyčerpal a nepreukázal, že sa tak stalo z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ústavný súd sa meritórne nezaoberal jeho podanou ústavnou sťažnosťou, ktorou namietal porušenie svojho základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom krajského súdu, ale túto pri predbežnom prerokovaní podľa zásady *ratio temporis* odmietol ako neprípustnú (predčasne podanú) podľa § 132 ods. 2 v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

23. V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane vyslovil názor, že v prípadoch uplatnenia dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku spôsobilého zabezpečiť ochranu práv sťažovateľa, následne však odmietnutého dovolacím súdom pre neprípustnosť, je lehota na podanie ústavnej sťažnosti ustanovená § 124 zákona o ústavnom súde v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (m. m. III. ÚS 674/2014, pozri aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54).

24. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. marca 2019